

“Bog hoče, da smo zelo človeški”

Že pred mnogimi leti sem kristalno jasno videl nekaj, kar bo vedno veljalo: družbeno okolje s svojo oddaljitvijo od krščanske vere in morale potrebuje novo obliko življenja in širjenja večne evangeljske resnice; v samem srcu družbe, sveta, morajo božji otroci sijati s svojimi krepostmi kakor svetilke v temi — »quasi lucernae lucentes in caliginoso loco«. (Brazda, 318)

6. marec

Bog hoče, da smo zelo človeški, če sprejmemo odgovornost njegovih otrok, ki jo nosimo. Glava naj se dotika nebes, noge pa naj trdno stopajo po zemlji. Cena krščanskega življenja ni prenehati biti ljudje ali opustiti prizadevanje, da bi pridobili kreposti, ki jih nekateri že imajo, četudi ne poznajo Kristusa. Cena vsakega kristjana je odrešujoča kri našega Gospoda, ki hoče, da smo — ponavljam — zelo človeški in zelo Božji, ter da se vsak dan trudimo posnemati Njega, ki je *perfectus Deus, perfectus homo*.

Ne bi znal določiti, katera je najpomembnejša človeška krepost: odvisno je od tega, kako gledamo. Sicer pa je táko vprašanje odveč, saj ne gre za življenje ene ali nekaterih kreposti: potrebno se je boriti, da bi

pridobili in živeli vse. Vsaka od njih se prepleta z ostalimi in tako nas prizadevanje, da bi bili iskreni, naredi pravične, vesele, razumne, vedre.

Prav tako me ne prepričajo načini razmišljanja, ki razlikujejo osebne kreposti od družbenih. Nobena krepost, ki omogoča sebičnost, ni primerna; vsaka krepost vedno pelje k dobremu za našo dušo in duše tistih, ki nas obdajajo. Vsi smo namreč ljudje in vsi božji otroci, zato svojega življenja ne moremo dojemati kot naporno izdelavo sijajnega življenjepisa, bleščeče kariere. Vsi se moramo čutiti solidarne, saj smo preko milosti med seboj povezani z nadnaravnimi vezmi občestva svetih. *(Božji prijatelji, 75-76)*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/dailytext/bog-hoce-da-smo-zelo-
cloveski/](https://opusdei.org/sl-si/dailytext/bog-hoce-da-smo-zelo-cloveski/) (6. Mar. 2026)